

Sygn. akt II K 942/16

PR 1 Ds 1444/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Sebastian Sroka

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniach: 01.06.2017r., 13.07.2017r., 14.09.2017r., 12.10.2017r. i 31.10.2017r.

sprawy:

T. K. (1)

s. T. i G.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 09 lutego 2014r. do 11 lipca 2016r. w R. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w G. sygn. (...) z dnia 24.07.2013r. bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił w wyznaczonym terminie ani w ciągu trzech dni po jego upływie do Zakładu Karnego w R. celem dalszego odbywania kary pozbawienia wolności;

tj. o czyn z art. 242 § 3 kk

1. uznaje oskarżonego T. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 242 § 3 kk i za to na podstawie art. 242 § 2 kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.
2. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie.

Sędzia:

Sygn. akt II K 942/16

UZASADNIENIE

Oskarżony T. K. (1) w Zakładzie Karnym w R. odbywał karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w G. Ośrodek (...) w R. z dnia 27 grudnia 2010 r., sygn. (...). Postanowieniem Sądu Okręgowego w G. Wydziału VII Penitencjarnego z dnia 05 lutego 2013 r. oskarżonemu udzielono przerwy w karze na okres 6 miesięcy, do dnia 06 sierpnia 2013 r. Następnie postanowieniem z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. (...) Sąd Okręgowy w G. Wydział VII Penitencjarny udzielił oskarżonemu dalszej przerwy w odbywaniu kary, tj. do dnia 05 lutego 2014 r.

Kiedy do dnia 09 lutego 2014 r. oskarżony T. K. (1) nie powrócił do jednostki penitencjarnej, wystosowano za nim wnioski o zatrzymanie. Nadto wszczęto poszukiwania oskarżonego, które jednak nie przyniosły rezultatu. Ostatecznie postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 r. zawieszono postępowanie przeciwko T. K. (1) w sprawie jego niepowrotu do zakładu karnego po udzielonej przerwie w odbywaniu kary pozbawienia wolności i kontynuowano jego poszukiwania.

Oskarżony został zatrzymany w dniu 12 lipca 2016 r., a następnie w dniu 13 lipca 2016 r. osadzony w Zakładzie Karnym w R..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadków: A. R. (1), A. R. (2) (k. 45 – 46, 192), A. S. (1) (k. 220)
- wniosku o zatrzymanie (k. 2)
- postanowienia Sądu Okręgowego w G. (k. 9 – 10)
- odpisu wyroku o sygn. (...) (k. 15 – 24)

Oskarżony T. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podkreślił, iż niepowrócił do zakładu karnego, gdyż chciał finansowo wspomóc rodzinie. Dodał, iż w okresie objętym zarzutem jego konkubina nie pracowała. Był jedynym żywicielem rodziny. Przyznał również, iż zdawał sobie sprawę, iż ponownie popełnia przestępstwo. Nadto oskarżony podał, że przez około 3 miesiące pracował w Anglii, jednak przez większość czasu ukrywał się w miejscu swojego zamieszkania.

Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego T. K. (1) (k. 106 – 108, 191)
- karta karna (k. 185 – 187)

Postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługuje na aprobatę Sądu. Jednakże jego wyjaśnienia, jakkolwiek konsekwentne, nie mogą usprawiedliwiać faktu niepowrócenia do zakładu karnego. Należy również zwrócić uwagę na fakt, iż na rozprawie sądowej oskarżony podał swoje miejsce pobytu odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania funkcjonariusz Służby Więziennej Zakładu Karnego w R. A. R. (1), która w całości podtrzymała swoje zeznania z postępowania przygotowawczego dodając, iż nie zna powodów niepowrotu oskarżonego do zakładu karnego po upływie udzielonej przerwy w karze. Relacja świadka znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w szczególności dokumentacji Zakładu Karnego w R. w związku ze stwierdzonym niepowrotem oskarżonego T. K. (1).

Przesłuchana w charakterze świadka A. R. (2) na rozprawie sądowej w dniu 01 czerwca 2017 r. przyznała, iż od lutego 2014 r. do czerwca 2015 r. była sąsiadką oskarżonego. Równocześnie z uwagi na upływ czasu nie pamiętała dokładnie czy widywała w tym czasie T. K. (1) w miejscu jego zamieszkania, jednak podtrzymała wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których okoliczność tę podała.

Konkubina oskarżonego A. S. (2) w złożonych zeznaniach potwierdziła, iż w okresie od lutego 2014 r. do lipca 2016 r. nie pracowała, gdyż opiekowała się dziećmi. Dodała, że oskarżony zdecydował się niepowrócić do zakładu karnego. Chciał wspomóc finansowo rodzinę. Wyjechał do pracy za granicę. Po powrocie podejmował prace dorywcze. Zarobione pieniądze oskarżony przeznaczył na spłatę zadłużenia.

Zdaniem Sądu zeznania przesłuchanych w sprawie świadków zasługują na wiarę, gdyż potwierdzają ustalenia stanu faktycznego. Należy jednak podkreślić, iż powody niepowrotu oskarżonego do zakładu karnego wskazane przez A. S. (2) w żaden sposób nie mogą zostać potraktowane jako usprawiedliwienie jego postępowania.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego popełnienie przez oskarżonego T. K. (2) zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa opisanego w art. 242 § 3 kk, tj. niepowrotu do zakładu karnego po zakończeniu udzielonej przerwy.

W niniejszej sprawie oskarżony korzystał z przerwy w odbywaniu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. (...), o czym świadczą zarówno wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków, jak i dowody z dokumentów. Wprawdzie oskarżony konsekwentnie podawał, iż chciał wspomóc finansowo rodzinę, jednak przyznał również, iż powinien powrócić do jednostki penitencjarnej, a następnie starać się o udzielenie kolejnej przerwy.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 242 § 2 kk skazał oskarżonego na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, który Sąd ocenił jako wysoki, wpływa przede wszystkim umyślność działania oskarżonego.

W ocenie Sądu tylko bezwzględna izolacja oskarżonego w zakładzie karnym jest w stanie odnieść skutek wychowawczy i resocjalizacyjny. Dodatkowo należy mieć na uwadze, iż przepis art. 69 § 1 kk wyklucza zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego karanego wcześniej na karę pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty w sprawie.

Sędzia: